

Werk

Titel: De Baron Von Münchhausen En Zijme Avonturen; De Baron Von Münchhausen En Zijme Zeldzame Avonturen

Autor: Raspe, Rudolf Erich

Verlag: Noothoven van Goor

Ort: Leiden

Jahr: 1870

Kollektion: bucherhaltung; itineraria

Gattung: Erzählung

Signatur: MÜNCHHAUSEN BIBL 3210

Werk Id: PPN806936614

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN806936614> | LOG_0032

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=806936614>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

ligchaam kan uitoefenen. En ik behoef u niet te zeggen hoe groot de verbazing mijner vrienden te Londen was, toen zij, na zoo vele vruchteloze pogingen, om mij terug te vinden, mij eensklaps gezond en wel weêr voor zich zagen. En wetende, dat de waarheid bij mij boven alles gaat en dat ik, als Edelman, mijne eer te lief heb, dan dat ik mij zou blootstellen aan een gegrond *dementi*, was er dan ook niemand onder hen, die maar eenigzins twijfelde aan de geloofwaardigheid van het verhaal van mijn wedervaren.

En nu, mijne heeren, laat ons een glas drinken, terwijl ik u nog een paar mijner avonturen mededeel.

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

Achtste zee-avontuur.

Ongetwijfeld hebt gij hooren spreken van de laatste ontdekkingsreis in de Noordpoolstreken, onder bevel van den kapitein Phipps, thans lord Mulgrave. Ik vergezelde den kapitein, niet in hoedanigheid van officier, maar als vriend en liefhebber. Toen wij eene tamelijke noorderbreedte hadden bereikt, nam ik mijnen kijker, met welken gij kennis hebt gemaakt, toen ik u mijne avonturen te Gibraltar verhaalde, en beschouwde de voorwerpen, die ons omringden. Want onder ons en in het voorbij-

gaan gezegd, ik keur het goed, vooral op reis, van tijd tot tijd het oog te vestigen op hetgeen er rondom ons voorvalt.

Ongeveer eene halve mijl voor ons uit dreef een buitengewoon groote ijs-kegel, minstens zoo hoog, als onze groote mast, en op welken ik twee witte beeren ontwaarde, die, zooveel ik over hunne bewegingen kon oordeelen, hevig met elkander vochten. Ik nam mijn geweer en begaf mij op het ijs; maar toen ik den top had bereikt, merkte ik, dat de weg, welken ik had genomen, buitengewoon moeilijk en gevaarlijk was. Ieder oogenblik was ik genoodzaakt, over schrikbarende afgronden te springen; op andere plaatsen was het ijs hard en glad als een spiegel, zoo dat ik niets anders deed, dan vallen en opstaan. Toch gelukte het mij, de beeren nabij te komen; maar te gelijker tijd ontdekte ik, dat zij, in plaats van te vechten, alleen maar vrolijk waren en met elkander joolden.

Reeds berekende ik de waarde hunner huiden, — want ieder hunner was minstens zoo groot als een vette os, — toen het ongeluk wilde, dat, terwijl ik mijn geweer rigtte en den haan overhaalde, mijn linkerbeen uitgleed, zoo dat ik achterover viel en door de hevigheid van den schok, gedurende meer dan een kwartier, mijne bezinning verloor. Verbeeldt u nu den schrik, die mij overviel, toen ik, tot mijzelf gekomen, bemerkte, dat een dier twee monsters mij had omgewenteld en op mijnen buik gelegd, en den band van mijnen lederen broek reeds tusschen zijne tanden had. Het bovenste gedeelte mijns ligchaams rustte tegen de borst van het dier en mijne bee-

nen lagen benedenwaarts uitgestrekt. De hemel weet, wáár het afschuwelijke beest mij zou hebben heengesleept; doch ik verloor het hoofd niet: ik trok mijn mes, — hetzelfde, wat ik u hier vertoon, mijne heeren, — ik greep den linkerklaauw van het dier en sneed hem drie teenen af; hij liet mij toen los en begon geweldig te huilen. Ik nam mijn geweer en gaf vuur, toen het dier zich gereed maakte, om weder op mij aan te vallen, en ik strekte hem dood ter neder. Het bloeddorstige monster was nu niet meer gevaarlijk, maar de knal van mijn geweer had eenige duizenden zijner kameraden wakker gemaakt, die op het ijs, over eene oppervlakte van een kwart mijl, verspreid lagen. Zij kwamen allen te viervoet op mij af.

Er was geen tijd te verliezen; het was met mij gedaan, indien niet een gelukkig en onmiddellijk aanwendbaar denkbeeld mij voor den geest kwam; — doch het kwam! In minder tijd, dan een geoefend jager noodig heeft, om eene haas het vel af te stroopen, had ik mijn' dooden beer ontkleed en mij met zijnen huid getooid, terwijl ik mijn hoofd onder het zijne verborg. Naauwelijks had ik dit werk ten einde gebragt, toen de geheele troep zich rondom mij verzamelde. Ik beken, dat ik onder mijnen pelsrok, bij afwisseling, geweldig koud en warm was. Evenwel slaagde mijne list volkomen. De beeren kwamen, de eene na den anderen, mij beruiken en schenen mij te houden voor een' hunner broeders. Trouwens, ik had dan ook ten naastenbij het voorkomen er van, en nadat zij mij, even als het lijk van mijn slagtoffer, beroken en besnuffeld hadden, werden wij

ar
;
—
k
e
e
er
n
er
n
er
n
et

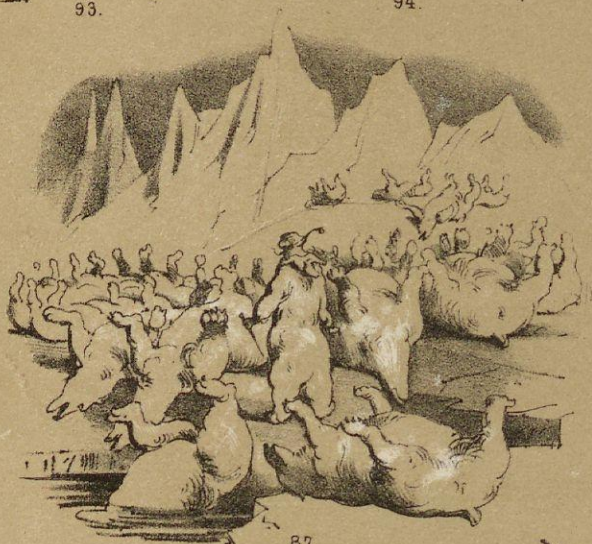
e-
l-
et
g
n'
l,
e-
le
k
en
oe
en
s.
en
n
ij

93.

94.

87.

97.

97.

spoedig gemeenzaam met elkander. Ik bootste op het volkomenst hunne gebaren en bewegingen na; maar in het grommen, brommen en huilen, — waarom het ontkend? — schoot ik bij hen te kort, doch zij waren met mij tevreden. Intusschen, hoewel naar den schijn een beer, was ik niet minder een mensch! Ik begon te zoeken naar het beste middel, om de gemeenzaamheid, die zich tusschen mij en deze dieren zoo gelukkig had ontwikkeld, tot mijn voordeel te doen strekken.

Ik had eenen ouden officier van gezondheid hooren zeggen, dat eene insnijding in de ruggegraat oogenblikkelijk den dood veroorzaakt. Ik besloot de proef er van te nemen. Mijn mes weder opvattende, gaf ik den grootsten dier beeren eene snede in den nek, nabij den schouder. Gij zult bekennen, dat het een gevaarlijk waagstuk was en dat ik alle reden had, ongerust te zijn; want overleefde het dier zijne verwonding, dan was het gedaan met mij en ik zou aan flarden zijn gescheurd. Gelukkig werd mijne proef met eenen gunstigen uitslag bekroond: de beer viel dood aan mijne voeten ter neder, zonder de minste beweging meer te maken. Ik besloot derhalve, al de overigen op dezelfde wijs te expediëren, en dit was niet moeilijk. Want hoewel de beeren hunne broeders links en regts zagen vallen, kwam er toch geen kwaad vermoeden bij hen op; zij dachten noch aan de oorzaak, waardoor, noch aan het doel, waartoe de val dezer ongelukken plaats had. En deze goedhartigheid redde mij. Toen ik ze allen rondom mij uitgestrekt zag liggen, werd ik trotsch als Simson na het verslaan van de Philistijnen.

Om kort te gaan, ik keerde naar het schip terug, en

verzocht, dat drie vierden der bemanning mij mogt helpen in het afstroopen van de huiden, ten einde deze, met de hammen, naar boord te brengen. De rest wierpen wij in het water, hoewel menig stuk vleesch, behoorlijk gezouten, een goed voedsel zou hebben opgeleverd.

Na onze terugkomst in Engeland, zond ik, namens den kapitein, eenige hammen aan de lords der Admiraliiteit, aan de lords van den Exchequer, aan den Lord-major, aan de Aldermen van Londen en aan de handels-clubs; het overschot verdeelde ik tusschen mijne vrienden. Van alle kanten ontving ik de warmste dankbetuigingen; de City vergold mijne beleefdheid met eene noodiging tot het jaarlijksche diner, wat gegeven wordt ter viering van de benoeming van den Lord-major.

De huiden zond ik aan de Keizerin van Rusland, om tot winterpelsen te dienen voor Hare Majesteit en de hofdames. Zij betuigde mij haren dank bij eenen eigenhandigen, door eenen buitengewonen ambassadeur aan mij overgebragten brief, waarbij zij mij tevens verzocht, hare kroon met haar te komen deelen. Maar vermits ik nooit veel smaak heb gehad in de souvereiniteit, wees ik het aanbod Harer Majesteit, in de meest uitgezochte bewoordingen, van de hand. De ambassadeur, die mij den brief had overgebragt, had order, om op mijn antwoord te wachten en onverwijld met hetzelfde naar Petersburg, bij Hare Majesteit terug te keeren. Een tweede brief, welken ik eenigen tijd daarna van de Keizerin ontving, overtuigde mij van de verhevenheid van haren geest en van de opregtheid harer geneenheid mijwaarts. Hare laatste ziekte, die de arme, teergevoelige vrouw overviel op het oogenblik, dat zij zich met den

graaf Dolgorouki onderhield, moet alleen worden toegeschreven aan mijne wreedheid jegens haar. Ik weet niet, welken indruk ik op de dames maak, doch ik moet zeggen, dat de Keizerin van Rusland niet de eenige harer sekse is, die, van de verhevenheid van haren troon, mij hare hand heeft aangeboden.

Men heeft het gerucht verspreid, dat de kapitein Phipps niet zoo ver in het Noorden was doorgedrongen, als hij dit had kunnen doen; het is mijn plicht, hem op dit punt te verdedigen. Ons vaartuig was goed op weg, om de Noordpool tot op 0 graden te bereiken, toen ik het belaadde met eene zoo groote hoeveelheid beerenhuiden en hammen, dat iedere poging, om verder te gaan, eene dwaasheid zou zijn geweest; wij zouden zelfs het hoofd niet hebben kunnen bieden aan den onbeduidendsten tegenwind, en nog minder aan de ijsbergen, die de zee op 3 à 4 graden Noorderbreedte bedekken en belemmeren.

De kapitein heeft sedert dikwijls genoeg betuigd, dat het hem geweldig speet, dat hij geen deel had kunnen nemen aan dit roemrijke dagwerk. Hij is naijverig op mijnen roem en tracht haar, bij iedere gelegenheid en op allerlei manieren, te verkleinen. Reeds meermalen hebben wij met elkander over dit punt getwist en nog op dit oogenblik is de goede verstandhouding tusschen ons niet groot. Hij beweert, onder andere, dat er weinig verdienste in steekt, dat ik de beeren heb bedrogen, door mij te kleeden in de huid van een' hunner; dat hij zelfs zonder masker zich onder hen zou hebben begeven en desniettemin zich voor een' beer zou hebben doen doorgaan.

Doch dit is een al te teeder punt, dan dat een man, die aanspraak maakt op eene goede opvoeding, zich in gevaar zou begeven, daarover te twisten met een' edelen pair van Engeland.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

Negende zee-avontuur.

Ik deed eene andere reis, van Engeland naar Oostindië, met kapitein Hamilton. Ik had eenen patrijshond bij mij, die, in den waren zin des woords, goud waard was, want hij had nog nooit gemist. Op zekeren dag, toen wij, naar de beste berekeningen, minstens driehonderd mijlen van eenig vast land verwijderd waren, sloeg mijn hond aan en bleef staan. Ik zag hem, tot mijne verbazing, meer dan een uur in deze houding volharden. Ik deelde deze zaak mede aan den kapitein en aan de scheepsofficieren en verzekerde hun, dat wij nabij land moesten zijn, vermits mijn hond wild rook of speurde. Ik oogstte slechts een medelijdend lachje in, dat echter niet in 't minst de goede meening, welke ik van mijnen hond had, deed wankelen.

Na eene lange twistrede, waarvan mijn oordeel het hoofdonderwerp was, eindigde ik met den kapitein rondborstig te verklaren, dat ik meer vertrouwen stelde in